

stedet for som tidligere til et særligt tjenestemandspristal. Denne ændring medførte ikke, at der på daværende tidspunkt skulle foretages nogen forhøjelse eller nedsættelse af dagpengesatserne. Samtidig blev der indført pristalsregulering af børnetillæg og huslejhjælp, ligeledes uden at der som følge heraf på daværende tidspunkt blev tale om nogen ændring af de gældende satser. *Også efter loven af 25. marts 1947 må arbejdsløshedskasserne fuldt ud afholde udgiften til dagpenge og børnetillæg alene med det i arbejdsløshedslovens § 13 omhandlede tilskud i forhold til kontingentet og det sædvanlige tilskud til fortsættelseskasserne fra arbejdsløshedsfonden.* Det bemærkes dog herved, at der ved loven af 31. januar 1946, samtidig med at man indførte fuld regulering af dagpengenes maksimum, blev indført en fuld regulering af de indtægtsgrænser m. v., som danner grundlaget for størrelsen af statstilskuddet, der i henhold til arbejdsløshedslovens § 13 ydes til kontingentet. Denne ændrede regulering betød for regnskabsåret 1945—46, for hvilket år reguleringen først var gældende, en forøgelse af statstilskuddet til kontingenterne for samtlige kasser på ca. 3,5 mill. kr. årlig. Denne fulde regulering blev også på dette punkt bibeholdt ved loven af 25. marts 1947, dog således at den i lighed med regulering af dagpengene blev knyttet til detailpristallet.

Til belysning af de statstilskud, som arbejdsløshedskasserne har mistet ved ophevelsen af den under krigen gældende lovgivning, skal man oplyse følgende:

I medfør af lovgivningen om tilskud til vanskeligt stillede kasser under krigen, senest lovanordning af 15. marts 1945, er der ialt ydet tilskud til kasserne med beløb af 115,2 mill. kr.

I medfør af lovanordning af 20. marts 1945 er der ydet kasserne et samlet tilskud på 55,8 mill. kr. Under hensyn til, at de siden 1. marts 1946 gældende satser er lavere end dem, der blev ydet i henhold til lovanordningen af 20. marts 1945, kan der dog som tab for kasserne alene regnes med den del af de 55,8 mill. kr., der svarer til differencen mellem de pr. 1. april 1945 uden forhøjelse i henhold til lovanordningen af 20. marts 1945 gældende satser og satserne efter loven af 31. januar 1946. Det må endvidere tages i betragtning, at der også efter loven af 31. januar 1946 ydes huslejhjælp til forsørgere. På den anden side er børnetillægget blevet forhøjet fra 60 øre pr. barn pr. dag efter lovanordningen af 20. marts 1945 til 1 kr. pr. barn pr. dag efter loven af 31. januar 1946, hvorhos der er sket en for-

højelse af aldersgrænsen. Disse forhold medfører yderligere udgifter for kasserne.

På basis af den således skete nedgang i tilskuddene til arbejdsløshedskasserne samtidig med, at deres udgifter til børnetillæg er blevet forøget, er det fra de anerkendte arbejdsløshedskassers side blevet gjort gældende, at børnetillæg og den højere understøttelsessats for forsørgere end for ikke-forsørgere må betragtes som sociale ydelser, og at en større del af de hermed forbundne udgifter derfor bør bæres af det offentlige, end tilfældet er med den øvrige hjælp.

Til støtte herfor er også anført, at de nævnte sociale ydelser gør sig gældende med forskellig vægt i de forskellige kasser. Det kan i denne forbindelse nævnes, at arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse har forholdsvis langt større udgifter til forsørgertillæg og børnetillæg end de øvrige kasser gennemsnitlig. Understøttelsesdage til forsørgere udgør i arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse 84 pct. af samtlige understøttelsesdage mod 66 pct. i de øvrige kasser. Da der derhos i kassen blandt de ledige foruden at være forholdsvis mange forsørgere er flere børn pr. forsørger end i de øvrige kasser, virker udgiften til børnetillæg meget tyngende. Medens kassen således i 1948—49 omfattede ca. 39 pct. af samtlige arbejdsløshedskassers medlemmer (ca. 236 000 af ca. 606 000), havde kassen en udgift til børnetillæg svarende til ca. 82 pct. af samtlige kassers udgifter hertil (12,2 mill. kr. af 14,8 mill. kr.).

I forbindelse med de anførte synspunkter er socialministeriets opmærksomhed blevet henledt på, at der i den svenske arbejdsløshedsforsikring — hvis ordinære tilskudsregler iøvrigt afviger fra de danske regler om tilskud — ydes kasserne $\frac{3}{4}$ statsrefusion af udgifterne til børnetillæg og ægtefællertillæg, medens det ordinære statstilskud gennemgående ligger under 75 pct.

Efter det foreliggende finder regeringen, at der bør skabes mulighed for fremtidig at yde de anerkendte arbejdsløshedskasser et tilskud på indtil 75 pct. af børnetillægget og indtil 75 pct. af kassernes merudgift ved at yde forsørgere højere dagpenge end ikke-forsørgere. Et sådant tilskud bør dog efter regeringens opfattelse begrænses til kasser for hvilke det frembyder vanskeligheder at udrede de omhandlede ydelser uden et direkte tilskud. Man har derved navnlig sådanne kasser for øje, som ikke vil kunne udrede de nævnte ydelser uden at pålægge medlemmerne kontingenter, som medlemmerne under hensyn til deres indtjeningsmuligheder har vanskeligt ved at bære, og